

την φορὰν τὴν εἶδον, μ' ἐνεδύμισεν ἀκουσίως σεβάσιμον τμήμα βοείου κρέατος, τὸ ὁποῖον δ κρεωπώλης πρὸ ὀλίγου ἐναπέθηκεν ἐπὶ καθαρᾷ μαρμαρίνης τραπέζης. Δὲν μεταχειρίζομαι τὴν λέξιν „καθαρᾶς“ ἄνευ σκοποῦ, διότι ὅχι μόνον ἡ οἰκοδόσποινα ἐφαίνετο πρότυπον καθαριότητος, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ περὶ αὐτὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔλαμπον καὶ ἀληθῶς ἀπήσπραπτον ἐκ τῆς καθαριότητος. Ὅλα εἶχον σφουγγαρισθῇ καὶ πλυθῇ διὰ σάπωνος. Ἡ μηχανὴ τοῦ τεύου ἐπὶ τῆς κυκλοτεροῦς τραπέζης ἐσπινθηροβόλει ὡς οἱ ἀστέρες ἐπὶ τοῦ ἐσπερινοῦ οὐρανοῦ. Τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων καὶ τὰ τραπεζομάνδρα ἐκολλοῦντο ἀπὸ το πολὺ ἄμυλον. Τὸ ἴδιον συνέβαινε καὶ εἰς τὰ φορέματα καὶ ὑποκάμισα τῶν τεσσάρων μικρῶν τέκνων τοῦ κυρίου Ῥάτς — κοντῶν, εὐρώστων καὶ εὐτραφῶν πλασμάτων, ἅτινα ἀσυνήθως ὁμοιάζον πρὸς τὴν μητέρα των καὶ διεκρίνοντο διὰ σκληρῶν καὶ βαναύσων προσώπων, μικρῶν πλοκάμων κατὰ τοὺς κροτάφους καὶ ἐρυθρῶν, πρεμνωδῶν δακτύλων. Καὶ τὰ τέσσαρα εἶχον ῥίνας ὀλίγον τι συμπεπισημένας, μεγάλα καὶ σχεδὸν ἐξωδημένα χεῖλη καὶ πολὺ μικροὺς λευκοφαῖους ὀφθαλμούς.

— Ἐδὼ σὺ παρουσιάζω τὴν σωματοφυλακὴν μου! ἐφαίνετο ὁ κύριος Ῥάτς, θέτων τὴν βαρεῖαν χεῖρά του διαδοχικῶς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν τέκνων του. Νίκος, Ὁλγα, Σάσκα καὶ Μάσκα! Αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ζῶν, αὐτὴ ἐπτά, ἐκείνη τεσσάρων καὶ αὐτὴ ἐδῶ ἀκριβῶς δύο ἐτῶν — χάχαχα! Κἀὼς βλέπετε ἡ γυναῖκά μου καὶ ἐγὼ δὲν ἤμουν τεμπέλης!

Ἐστῇ δὲν εἶνε, Ἐλεονώρα;

— Πάντοτε φιλαρεῖς, καὶ μένε, τέτοιαις ἀνοήσιαις, ἀπῆντησεν αὕτη γογγύζουσα καὶ ἐστρεψεν ἄλλοῦ τὸ πρόσωπον.

— Καὶ ὅς ὅλους της αὐτοὺς τοὺς φωνακλᾶδες ἔδωκεν ὀνόματα καθ' ἑαυτὸ ῥωσσικά, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Ῥάτς. Ἐχει σκοπὸ μάλιστα καὶ καὶ νὰ τοὺς μεταβαπτίσῃ κατὰ τὸ ἑλληνικὸν δόγμα πραγματικῶς. Ποῦ νὰ πάρ' ἡ ὀργή, ἔγινεν ἡ γυναῖκά μου ὅπως διόλου σάβα, ἂν καὶ κατὰ γὰρ ἀπὸ γερμανικὸν αἷμα. Εἴσαι σάβα, Ἐλεονώρα;

Ἡ Ἐλεονώρα ἐδύμωσε.

— Εἴμαι κυρία αὐλοσυμβούλου καὶ ἐπομένως Ῥωσσίς· πήγαινε σὺ νὸ λέγῃς ὅ,τι θέλεις

— Ναί, καὶ εἶνε πραγματικῶς ἔκτακτο πρᾶγμα πόσον ἀγαπᾷ τὴν Ῥωσσίαν! ἐξηκολούθησεν ὁ Δαμιανὸς καὶ ὡς σεισμός ἐβρόντα ἐκεῖνο τὸ ἀπαίσιόν του χάχαχα!

— Αἱ καὶ τί βγαίνει ἀπὸ τοῦτο; υπέλαβεν ἡ Ἐλεονώρα. Βέβαια καὶ ἀγαπᾷ τὴν Ῥωσσίαν, διότι ποῦ ἄλλοῦ θὰ ῥυπαροῦσα νὰ πάρω τίτλον εὐγενείας; Καὶ ὅχι μόνον ἐγὼ, ἀλλὰ τῶρα καὶ τὰ τέκνα μου εἶνε εὐγενῆ. Νίκο, κάθησε ἥσυχα μὲ τὰ πόδια σου!

— Ἐλα, ἡσύχασε, πουλάκι μου! Ποῦ εἶνε ὁμοῦς αὐτὸς ὁ εὐγενὴς Βίκτωρ; Χωρὶς ἀμφιβολίαν πάλιν γυρνᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Θὰ πέσῃ βέβαια ἐκ νέου εἰς τὰ χέρια τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, καὶ αὐτὸς πιστεύω νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ ἔσθῃ νὰ γλυστρήσῃ. Τί σουλατσάδρος εἶνε αὐτὸς ὁ Βίκτωρ!

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ διατάσω τὸν Βίκτωρα, Δαμιανέ· τὸ γνωρίζεις τῶρα πολὺ καλὰ, εἶπεν ὀργίλως ἡ Ἐλεονώρα.

Ἐρριψα τὰ βλέμματά μου πρὸς τὸν Φουστῶφ, ὥςθι θέλων ἐπὶ τέλους νὰ μάθω παρ' αὐτοῦ, τίς λόγος τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἐπισκέπτεται μίαν τοιαύτην οἰκογένειαν. Τὴν ἰδίαν ὥμως στιγμὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον μελανεῖμων νεῆνις ὑψηλοῦ ἀναστήματος. Ἦτον ἡ μεγαλειτέρα θυγάτηρ τοῦ κυρίου Ῥάτς, τὸ „ἄξιοπεριέργον ἐκεῖνο ὄν“, περὶ οὗ μοι εἶχεν ὁμιλήσει ὁ Φουστῶφ.

Τώρα δὲ ἤξευρον πλέον διὰ τί ὁ φίλος μου ἐπεσκέπτετο τόσον συχνὰ τὴν οἰκογένειαν ταύτην.

VII.

Ἐνθυμοῦμαι νὰ ὁμιλῇ που ὁ Σαίξπηρος περὶ „λευκῆς τινος περιστέρου ἐν μέσῳ ἀγέλης μαύρων κοράκιων“. Ὅμοιαν ἐντύπωσιν μοι ἔκαμε καὶ ἡ ἐμφάνισις τῆς νεάνιδος ταύτης. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ περὶ αὐτὴν κόσμου πολὺ ὀλίγα ἦσαν τὰ κοινά. Ὡρὴν νῶ μοι ἐφαίνετο ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἀμφεβάλλε περὶ τοῦ τόπου της καὶ κρυφίως ἠπόρει, πῶς ἦλθε καὶ ἔπεσεν ἐδῶ. Ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ κυρίου Ῥάτς ἦσαν αὐτάρκη καὶ ἀπλοῖκά, συνήθη πλάσματα τῆς φύσεως. Ἀλλὰ ταύτης τὸ ὄρατον, καίτοι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ μαρμαροῦ εὐρισκόμενον, πρόσωπον ἔφερε τὸν τύπον της μελαγχολίας, τῆς υπερηφανείας καὶ ἐσωτερικῆς τινος ὀδύνης. Ἐκεῖνοι, κοῖνοι ὅπως ἄνθρωποι, ἐφέροντο τραχεῖως καὶ βαναύσως μάλιστα, ἀλλ' ἀπλοῖκως. Εἰς τὴν ὅλην ὥμως καὶ ἀριστοκρατικὴν ὄψιν τῆς κόρης ταύτης ἀπ' ἐναντίας διεφαίνετο ἀλγεινὴ τις ταραχὴ. Εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆς μορφήν οὐδὲν ἔγχετο γερμανικὸν φύλλον ἰδιαζούσης ἐκείνης ἀρμονίας, μᾶλλον ἐνεδύμιζεν αὕτη τὰς θυγατέρας τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων. Κόμη ἐκτάκτως πυκνὴ καὶ μέλαινα, στερουμένη ὥμως πάσης στιλπνότητος, κοῖλοι, ὁμοῦς μέλανες καὶ ἀμαυροί, ἀλλ' ὥρατοι ὀφθαλμοί, μέτωπον στενὸν καὶ κυρτόν, γρυπὴ ρίς, ὑπόχλωρος ὠχρότης τοῦ ἀβροῦ δέρματος, μελαγχολικὴ τις, τρόπον τινὰ τραγικὴ ἐκφρασις ὑποφαινομένη περὶ τὰ λεπτοφυῆ χεῖλη καὶ ἐπὶ τῶν ὀλίγων ἰσχνῶν παρειῶν, μία ἀπροσδιόριστος σπουδὴ καὶ συγχρόνως ἀδεξιότης εἰς τὰς κινήσεις της, καλλονὴ ἄνευ χάριτος — ἐν Ἰταλίᾳ ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ μοι ἐφαίνοντο ἀσυνήθη, ὅλλ' ἐν Μόσχᾳ, ἐν τῇ „ταταρικῇ αὐτῇ Ῥώμῃ“, εἰς τὸ βουλευτάρτον Πρεσιςτένκα ἐν τοιοῦτον φαινόμενον πολὺ μ' ἐξέπληττε.

Ἐσκηώθη ἀπὸ τὴν θέσιν μου, ἅμα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐρριψεν ἐν ταχύ, δρομαῖον βλέμμα ἐπάνω μου, ἐταπεινώσας τὰς μελάνιας βλεφαρίδας της καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ παραθύρου. Ἐστράφη νὰ ἴδω τὸν Φουστῶφ, ἀλλ' ὁ φίλος μου μοι εἶχε στρέψει τὰ νῶτα καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐλάμβανε κυάδιον τεύου ἀπὸ τῶν ἐξωγκωμένων χειρῶν τῆς Ἐλεονώρας. Προσέτι παρετήρησα τῶρα ὅτι συγχρόνως μὲ τὴν εἰσόδον τῆς παρθένου ἐλαφρὸν βεῦμα φυσικοῦ φύχους ἐξηπλοῦτο εἰς τὸν κύκλον μας

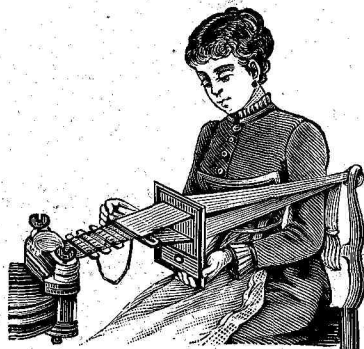
— Τί ἄλλου εἶδους ἀγαλμα εἶνε πάλιν αὕτη! ἐσκέφθη κατ' ἰδίαν.

[Κατὰ τὸν Τουρμένεφ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

ΧΕΙΡΟΚΙΝΗΤΟΣ ΥΦΑΝΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύει τῆς „Κλειῶς“ εἶπομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν νεωτέρων προόδων, ὅσαι ἔγιναν πρὸς ἀνακούφισιν καὶ εὐκολίαν τῶν ἐργαζομένων μὲ ῥαπτομηχανάς. Ἦδη ἐπιτραπῆται ἡμῖν ν' ἀποταδῶμεν αὖθις ἀποκλειστικῶς πρὸς τὰς φίλας ἑλληνίδας ἀναγνωστρίας τοῦ ἡμετέρου φύλλου περὶ θέματος, κυρίως αὐτὰς ἀφορῶντος. Τὴν προσοχὴν αὐτῶν θέλομεν νὰ ἐπιστήσωμεν ἐπὶ τινος ἐνδιαφέροντος καὶ ὠφελίμου νεωτερισμοῦ περὶ τὰ γυναικῖα χειροτεχνήματα, ὅστις ἔχει τὸ σπουδαῖον προτέρημα νὰ μὴ προξενῇ βλάβην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ νὰ μὴ ἐξαντλῇ τὰ νεῦρα. Γερμανίς τις πεπαιδευμένη ἐφευρε μικρὸν τι καὶ κομψοπρεπὲς σχεδὸν μηχανήμα, δι' οὗ πᾶσα γυναικῖα χεὶρ δύναται

νὰ ὑφάνῃ ποικίλα τὸ πλάτος ὑφάσματα ὡς ἐξ αὐτῶν κατόπιν κατασκευασθῇ παντοειδῆ χρήσιμα πράγματα, ὅσων καλύμματα, τάπητας, προσκεφάλαια, ὑποκάμισα, πῖλους τοῦ ταξιδίου κτλ. Πᾶσα οἰκοδόσποινα δύναται κατ' ἀρέσκειαν νὰ ὑφάνῃ μέταξαν, βάμβακα, ἔριον παντὸς εἶδους καὶ νὰ ἐργασθῇ διὰ τῆς χειροκίνητου μηχανῆς της χωρὶς ποτε νὰ κουρασθῇ καὶ νὰ καταληφθῇ ὑπὸ στενωχορίας. Πῶς πρέπει νὰ κάμνῃ χρῆσιν τῆς ὑφαντικῆς μηχανῆς, δύναται νὰ μάθῃ βλέπουσα τὴν παρατιθεμένην εἰκόνα ἡμῶν, διότι περιεκτικωτέρα τις περιγραφή αὐτῆς ἤδελε μὲς παρασύρει εἰς παραπολλὰς λεπτομερείας, ἄλλως περιττάς· ἀρκούμεθα ὥμως νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ μὲν ἐκμάθησις τῆς χρήσεως τῆς ὑφαντικῆς μηχανῆς εἶνε εὐκολωτάτη, ἡ δὲ τιμὴ αὐτῆς λίαν μικρά. Ἐκ τούτων πάλιν βλέπομεν πόσον ἐν τῇ πεπολιτισμένῃ Εὐρώπῃ καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες ἐργάζονται καὶ ἀσχολοῦνται εἰς οἰκιακὰς ἐργασίας καὶ προσπαθοῦσι νὰ ἐφεύρωσι καὶ αὐταὶ καλλίτερον τινα καὶ ὠφελιμώτερον τρόπον πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς κατ' οἶκον τῶν γυναικῶν φιλεργίας. Αὐτοὶ ἐδῶ ἔχουσι παραγωγικωτάτην βιομηχανίαν καὶ ἐν τούτοις μηχανῶνται νέους τρόπους αὐτοσυντηρησίας, ἡμεῖς δὲ τῶν πάντων στερούμενοι μυδιτορήματα μόνον ἔχομεν καιρὸν ν' ἀναγινώσκωμεν.